

лечъ отъ дружки и роднини, азъ бѣхъ тѣй натѣжена, щото сърце ми не даде да се доближа до ленѣтъ“ ...

— „Разбирамъ ти жалбитѣ, работна дѣвойко, и ти прощавамъ, но отъ утрѣ вече трѣбва здраво да се заловишъ на работа“, строго казала царицата и си излѣзла.

Дѣвойката останала пакъ сама. Тя се чудѣла и маяла що да прави и какъ да си помогне, като не ѝ прилѣга врътено да хване, като не знае какъ жица да източи ... Спомнила си тя, какъ добрата ѝ майка я учила да преде, какъ я молила и карала да работи, а тя не я слушала ... Па ѝ станало мъчно и тѣжно. Сега тя искала да се върпе при своята майка, да се научи тамъ да работи и да стане послушно момиче ... но какъ ще каже това на лѣганата до сега отъ нея царица, какъ ще се покаже прѣдъ нея, какъ ще я погледне? ...

На дѣвойката станало още по-мъчно и срамно и тя горчиво заплакала ...

Немилъ Недрагъ

Край огнището.

(За слънцето и земята).

Наведена надъ огъня баба Вела готви край огнището, а радостниятъ Василчо се хвърли върху гърба ѝ.

— „Охъ оплаши ме, немирнико ... щѣше да ме повалишъ върху огъня ... чакай